Prima instanţă: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (Judecător M.Gandrabur)
Dosarul nr. 3a-720/26
2-25068121-02-3a-21042026

D E C I Z I E

10 iunie 2026 municipiul Chişinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componenţa:
Preşedintelui completului, judecătorul Sîrbu Victoria
Judecătorilor Cașcaval Andrei și Bagrin Lucia
Grefier Jumiga Tamara

examinând în ședință închisă, cererea de apel depusă de către avocatul Negru Cristina acționînd în interesele lui ***** împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 19 februarie 2026, în cauza de contencios administrativ intentată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la obligarea emiterii actului administrativ individual,

A C O N S T A T A T:

Obiectul și temeiurile acțiunii deduse judecății:

La 04 noiembrie 2024 cet. statului ***** a solicitat statut de azil pe teritoriul Republicii Moldova.

În motivarea cererii ultimul a indicat că se află pe teritoriul Republicii Moldova din anul 2017, la fel are un copil ce deține cetățeni al Republicii Moldova.

Consideră reclamantul că temei pentru solicitarea azilului sunt și conflictele armate cunoscute de toți din statul *****.

Astfel, la 14 aprilie 2025 a recepționat decizia nr. 997/25/DAA din 11 aprilie 2025 prin care a fost respinsă cererea de azil, cu care nu poate fi de acord și o consideră neîntemeiată și nemotivată din considerentele prezentate în acțiune după cum urmează.

Reclamantul, prin intermediul avocatului Cojocaru Dorin, a invocat că conform art. 206 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare).

În conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 privind azilul, statutul de refugiat se recunoaște la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul

legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

La caz, *****, în cadrul interviului cu reprezentantul Inspectoratului General pentru Migrație a declarat că în anul 2017 a plecat legal din *****, din motive de război. Reieșind din faptul că pe teritoriul s. ***** are loc un conflict armat cu țara vecină Israel, acest conflict armat a început să se intensifice în regiunea unde își are domiciliul ultimul și prin urmare a decis sa imigreze în Republica Moldova, unde și-a întemeiat o familie.

A atras atenția reclamantul că, în opinia sa, pârâtul a respins solicitarea pe motiv că această este calificată ca un motiv economic, făcând astfel trimitere la pct. 62 și 56 a Protocolului privind statutul refugiaților precum că *„Un migrant economic este o persoană care, din alte motive decât cele cuprinse în definiția refugiatului, în mod voluntar părăsește teritoriul său, țară în vederea înființării ei în altă parte. Se poate muta din cauza dorinței de schimbare sau de aventură, din motive familiale sau din alte motive personale. Dacă se mută doar din motive economice, este un migrant economic, nu un refugiat.”*

Însă, potrivit celor relatate de către reclamant, argumentul pârâtului care se întemeiază în baza normei expuse de la pct. 62 și 56, se combate cu normele de la Ghidul privind procedurile și criteriile pentru determinarea statutului de refugiat paragrafele 57, 58, 59 precum și cu circumstanțele de fapt și anume: Pct. 57 din Ghidul privind procedurile și criteriile pentru determinarea statutului de refugiat *„în primul rând, o persoană vinovată de o infracțiune conform dreptului cutumiar poate fi supusă unei pedepse excesive, care poate echivala cu urmărirea penală în sensul definiției, în plus, urmărirea penală pentru motivul specificat în definiție poate fi echivalat cu persecuție.”* Pct. 58 reglementează *„că în al doilea rând, pot exista cazuri în care o persoană, pe lângă teamă de persecuție sau pedeapsă pentru o infracțiune în temeiul dreptului cutumiar, poate avea, de asemenea, o frică întemeiată de a fi persecutat, în aceste cazuri, persoana în cauză este un refugiat.”*

Tot în continuare pct. 59 stipulează *că, „cel mai adesea, însă, nu legea, ci modul în care aceasta este aplicată discriminator, induce persoana să aibă temere cu privire la persecutarea sa.”*

A indicat reclamantul că potrivit prevederilor art. 45 alin. (1) al Legii privind azilul în Republica Moldova, actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie:„ *a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr.l298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a). (2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau*

pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art.17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor."

De asemenea, a făcut referire la pct. 51 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, care prevede că *„nu există o definiție universală acceptată a „persecuției", iar diferitele tentative de a formula o astfel de definiție au avut un succes limitat."*

Din conținutul art.33 al Convenției din 1951, avocatul Cojocaru Dorin, ce acționează în interesele lui *****, se poate deduce că o amenințare a vieții sau a libertății pe motiv de rasă, religie, naționalitate, opinie politică sau apartenență la un anumit grup social constituie întotdeauna persecuție.

Alte violări grave ale drepturile omului din aceleași motive - vor constitui, de asemenea, persecuție.

La fel, în opinia reclamantului, potrivit pct. 54 al aceluiași Manual referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților, într-adevăr, în mai multe societăți, într-o măsură mai mare sau mai mică, există diferențe în tratament mai puțin favorabil ca rezultat al unor astfel de diferențieri, însă acestea nu sunt, în mod necesar, victime ale persecuției. Numai în anumite circumstanțe această discriminare poate duce la persecuție.

În drept, a întemeiat acțiunea pe prevederile art.206 alin.(1), 221 alin.(1) Cod administrativ, art.45, 17 alin.(1) din Legea nr.270 privind azilul, paragraful 57, 58, 59 din Ghidul privind procedurile și criteriile pentru determinarea statutului de refugiat și a solicitat anularea deciziei nr. 997/25/DAA din 14 mai 2025 ca fiind ilegală și succesibilă să genereze vătămarea drepturilor reclamantului cît și obligarea pârâtului de a acorda lui ***** statutul de refugiat.

Soluția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 19 februarie 2026, s-a respins acțiunea de contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la acordarea statutului de refugiat.

Calea de atac exercitată:

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 20 februarie 2026, avocatul Negru Cristina, acționând în interesele lui Hassan Haji, a declarat apel, solicitând admiterea cererii de apel, casarea integrală a hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 19 februarie 2026, cu emiterea unei noi decizii privind admiterea integrală a acțiunii depusă de ***** (f. d. 72-75).

În motivarea cererii de apel, partea apelantă susține că prima instanță a adoptat hotărârea cu încălcarea normelor de drept material și procedural, a omis să elucideze complet starea de fapt și a ignorat faptul că solicitantul se află în imposibilitate obiectivă de a se întoarce în țara de origine din cauza situației de securitate.

În cadrul interviului din 10 martie 2025, ***** a declarat că nu poate reveni în ***** din cauza conflictului armat izbucnit în sudul țării în anul 2024.

Conform datelor și rapoartelor UNHCR, *****ul a fost marcat de o criză umanitară profundă și dislocări masive ale populației, generând peste 886.000 de persoane strămutate intern în 2024, inclusiv peste 97.000 de refugiați dislocați secundar, peste 340.000 de refugiați sirieni afectați direct în zonele de sud și peste 540.000 de persoane forțate să treacă granița spre Siria, context în care UNHCR a furnizat ajutoare de urgență și sprijin de bază pentru populația afectată.

Corespunzător, în cererea de apel este indicat că situația de fapt s-a agravat esențial în perioada ulterioară, detaliu ignorat de instanță. Potrivit informațiilor oficiale oferite de agenția Moldpres la 8 aprilie 2026, *****ul a intrat într-o criză politică și militară extrem de profundă pe fundalul războiului regional. Armata israeliană a primit dispoziție să declanșeze o operațiune terestră în sudul *****ului pentru ocuparea de noi zone strategice, acțiuni urmate de atacuri ale grupării Hezbollah și bombardamente masive asupra capitalei Beirut și altor orașe *****eze.

Acest conflict armat direct a condus la ordine de evacuare a populației, strămutări interne în masă, panică generalizată și o criză umanitară majoră, fără existența unor negocieri oficiale de pace în derulare.

Mai mult ca atît, în cererea de apel se invocă lezarea esențială a drepturilor reclamantului prin vicii procedurale în desfășurarea anchetei administrative, arătându-se că pârâtul Inspectoratul General pentru Migrație nu i-a adresat apelantului întrebări concrete pentru a clarifica temeiurile și motivele reale privind temerea de a reveni în țara de origine, nefiind elucidate motivele expuse de acesta în cadrul interviului.

Nu în ultimul rînd, sub aspect juridic, apelantul a întemeiat cererea pe prevederile art. 231-233 din Codul administrativ al Republicii Moldova și pe un cadru normativ național și internațional în materie de protecție internațională: Directiva 2011/95/UE (art. 10 alin. (2)), potrivit căreia la evaluarea temerii de persecuție este indiferent dacă solicitantul posedă efectiv o caracteristică legată de rasă, religie, naționalitate, grup social sau opinii politice, atâta timp cât această caracteristică îi este atribuită de agentul de persecuție.

De asemenea, s-a axat pe prevederile Legii nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova (art. 47 și 47[1]), care stipulează că agenți de persecuție sau vătămări grave pot fi statul, partidele/organizațiile ce controlează teritoriul sau actorii neguvernamentali în cazul în care statul nu dorește sau nu poate oferi o protecție efectivă, continuă și non-temporară prin măsuri rezonabile și un sistem juridic eficient. Convenția de la Geneva din 1951 (art. 33) și Manualul UNHCR (pct. 65), care prevăd că o amenințare la adresa vieții ori libertății, precum și actele grave de discriminare sau infracțiunile săvârșite de populația locală/actori nestatali constituie persecuție dacă sunt tolerate de autorități sau dacă statul se dovedește incapabil ori refuză să ofere o protecție adecvată.

Corespunzător, a susținut că consideră că nu au fost elucidate faptele invocate de către reclamant în interviu, în special în contextul în care situația în țara de origine a reclamantului/apelant s-a agravat esențial, a solicitat admiterea cererii de apel, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 19 februarie 2026, cu emiterea unei decizii noi prin care acțiunea lu ***** să fie admisă.

Poziția intimatului pe marginea apelului:

La 24 aprilie 2026, intimatul Inspectoratul General pentru Migrațiune a depus referință asupra cererii de apel, solicitând respingerea apelului și menținerea hotărârii instanței de fond.

Admisibilitatea apelului:

Potrivit fișei de repartizare a dosarului, la 21 aprilie 2026, prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor, cauza de contencios administrativ a fost repartizată spre examinare în ordine de apel, în mod automat-aleatoriu judecătorului raportor Bagrin Lucia.

În conformitate cu prevederile art. 236 alin. (1) din Codul administrativ, instanța de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului.

Potrivit art. 232 alin. (1) din Codul administrativ, apelul se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic. Instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată transmite neîntârziat apelul împreună cu dosarul judiciar, după motivarea hotărârii, instanţei de apel.

Din materialele cauzei rezultă că dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, a fost pronunțat la 19 februarie 2026, iar cererea de apel a fost depusă la 20 februarie 2026 (f. d. 72-75). Astfel, Completul judiciar constată că apelul a fost depus în termenul legal.

În astfel de circumstanțe, în temeiul reglementărilor prevăzute la art. 232-233, 236 și 241 din Codul administrativ, Completul specializat în materie de contencios administrativ concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a cererii de apel în cauză, motiv din care se purcede la examinarea apelului în fond.

Argumentele părților în cadrul judecării apelului:

În cadrul ședinței de judecată în instanța de apel, apelantul ***** și reprezentantul său, avocatul Negru Cristina au pledat pentru admiterea cererii de apel în sensul formulat.

În cadrul ședinței de judecată din instanța de apel, reprezentantul intimatului Inspectoratul General pentru Migrație, Zabrian Ionela, a pledat pentru respingerea cererii de apel și menținerea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 19 februarie 2026.

Aprecierea instanţei de apel:

Audiind explicațiile participanților la proces, analizând normele procesuale și starea de fapt constatată în privința cererii de apel, Completul specializat pentru

examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru conchide că apelul este admisibil pentru examinare, dar neîntemeiat, motiv pentru care se impune respingerea cererii de apel, din următoarele considerente.

***Cu referire la admisibilitatea acțiunii în contenciosul administrativ**:*

Potrivit art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 20 Cod administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Dispoziția art. 39 Cod administrativ prevede că, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Corespunzător art. 189 alin. (1) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Conform art. 10 alin. (1) Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Norma art. 11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ stipulează că, actele administrative individuale pot fi acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Instanța de apel statuează că, actul administrativ individual - decizia nr. 997/25/DAA din 11 aprilie 2025, constituie act defavorabil apelantului, întrucât prin actul respectiv ***** i-a fost respinsă cererea de azil.

Din analiza actului administrativ contestat, reieșind din solicitările înaintate, se atestă că acțiunea dedusă judecății este una în contestare, rezultând din prevederile art. 206 Cod administrativ.

Completul judiciar atestă că ***** este subiect de sesizare a instanței de contencios administrativ, a depus acțiunea în termen, iar acțiunea depusă nu este exceptată de la controlul judiciar, prin urmare, motive de inadmisibilitate a acțiunii în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod administrativ, la caz nu sunt, din care motive, acțiunea este admisibilă și pe cale de consecință se va purcede la examinarea pe fond a acesteia.

Cu referire la fondul acțiunii:

În conformitate cu art. 240 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, examinând cererea de apel, instanța de apel adoptă una dintre următoarele decizii: respinge apelul.

Potrivit art. 219 alin. (1) și (3) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

În acord cu prevederile art. 225 alin. (1) - (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Conform jurisprudenței CtEDO instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze doar la însuşirea motivelor și concluziilor date de instanţa inferioară (HirroBalani v. Spaniei, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis v. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerinţelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidenţieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esenţiale ce i-au fost prezentate.

Instanţa de apel menționează că art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul justiţiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligaţiei instanţelor de judecată de a-şi argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanţelor cauzei. Îndatorirea de a motiva coerent şi unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicţii între motivare şi dispozitiv, constituie o garanţie pentru justiţiabili, în faţa eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

În opinia Completului judiciar, prima instanţă a ţinut cont de aceste deziderate şi a adoptat o hotărâre bazată pe materialul probator administrat și legislația în vigoare, asigurându-se că toate aspectele relevante au fost analizate cu rigurozitate.

Pe parcursul judecării cauzei s-a constatat că la 4 noiembrie 2024 ***** s-a adresat la Inspectoratul General pentru Migrație cu o cerere de azil în Republica Moldova.

La 11 aprilie 2025, prin Decizia Inspectoratului General pentru Migrațiune nr. 997/25/DAA a fost respinsă cererea lui ***** de acordare a azilului în Republica Moldova.

Nefiind de acord cu decizia nr. 997/25/DAA din 11 aprilie 2025, la 15 mai 2025, *****, reprezentat de avocatul Cojocaru Dorin, a depus o acțiune împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, Direcției Azil și Apatridie, solicitând:

- *anularea deciziei Inspectoratului General pentru Migrație nr. 997/25/DAA din 11 aprilie 2025 în privința lui ***** și obligarea IGM la acordarea statutului de refugiat reclamantului ***** în temeiul art. 16 pct.a al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova*.

Fiind învestită cu judecarea cauzei în fond, prima instanță a concluzionat asupra netemeiniciei acțiunii depuse de *****, dispunând respingerea acesteia.

Verificând legalitatea hotărârii contestate în raport cu prevederile legale aplicabile la caz și criticile aduse în apel, Completul judiciar consideră justă concluzia instanței de fond despre netemeinicia acțiunii reclamantului, soluția fondului având la bază cumulul dovezilor administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, cărora le-a fost dată aprecierea juridică cuvenită.

În contextul pretențiilor deduse judecății, Completul judiciar reține că în conformitate cu prevederile art. 3 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, definește următoarele noțiuni pertinente:

Azil - instituție juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecție, recunoscându-i statutul de refugiat şi acordându-i protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic;

cerere de azil - manifestare de voință, exprimată în scris sau oral în fața autorităților competente, din care să rezulte că se solicită o formă de protecție pe teritoriul Republicii Moldova;

persoane strămutate - străini nevoiți să-şi părăsească țara sau regiunea de origine, care nu se pot întoarce în condiții de siguranță datorită situației ce persistă în acea țară sau regiune şi care se pot încadra în domeniul de aplicare a art. 1 (A) din Convenția de la Geneva privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951 sau altor instrumente naționale ori internaționale prin care se acordă protecție internațională, în special:

a) persoane care au părăsit zone de conflict armat sau de violență endemică;

b) persoane care sânt expuse vătămărilor grave în sensul art. 45 sau care au fost victime ale încălcărilor sistematice sau generalizate ale drepturilor lor;

procedură de azil -totalitate a actelor şi acțiunilor îndeplinite, precum şi activităților desfășurate de autoritățile competente, în vederea acordării unei forme de protecție pe teritoriul Republicii Moldova;

solicitant sau solicitant de azil - străinul care a depus o cerere de azil, nesoluționată încă prin decizie irevocabilă;

statut de refugiat - formă de protecție, recunoscută de Republica Moldova, a cetățeanului străin sau apatridului care întrunește condiţiile prevăzute în Convenția privind statutul refugiaților, încheiată la Geneva la 28 iulie 1951, precum şi în Protocolul privind statutul refugiaților din 31 ianuarie 1967;

țară de origine -țară al cărei cetățean este străinul sau, dacă acesta deține multiple cetățenii, fiecare țară al cărei cetățean este, iar în cazul apatridului, țara în care acesta îşi avea domiciliul legal şi obișnuit.

Conform art. 16 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, în condiţiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: **a) statutul de refugiat;** b) protecție umanitară; c) protecție temporară; d) azil politic.

În temeiul art. 17 alin. (1) Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie şi găsindu-se în afara țării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

În virtutea dispozițiilor art. 42 alin. (1) și (2) Legea privind azilul în Republica Moldova, (1) la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt şi de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere.

(2) La soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 Legea privind azilul în Republica Moldova, (1) cererile de azil sânt examinate în mod individual, obiectiv şi imparțial de către un personal calificat, care cunoaște standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul.

(2) La examinarea cererii se vor lua în considerare informațiile precise şi actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situației lui personale.

(3) Motivele de acordare a unei forme de protecție, în condiţiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiției de refugiat şi aflării în una din situaţiile pentru care se acordă protecție umanitară.

(4) Cererile de acordare a protecției temporare se examinează în conformitate cu art. 381-385.

În conformitate cu prevederile art. 44 Legea privind azilul în Republica Moldova, atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecție, nu sânt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sânt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-şi susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declaraţiile solicitantului sânt considerate coerente şi plauzibile şi nu sânt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Conform art. 45 Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, (1) actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sânt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a).

(2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică şi psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești şi/sau judiciare care sânt discriminatorii sau care sânt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva minorilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

În temeiul art. 48 Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18 decembrie 2008, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât şi pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine. O temere bine întemeiată de persecuție sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acţiuni exercitate de solicitant după părăsirea țării de origine, în special, în cazul în care s-a stabilit că acțiunile respective constituie expresia şi continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în țara de origine.

Examinând actele și materialele dosarului administrativ și judiciar, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe în raport cu motivele invocate în cererea de apel, precum și prin prisma normelor aplicabile în materia azilului și a controlului judecătoresc al actelor administrative individuale, instanța de apel reține următoarele.

Din lucrările cauzei și din dosarul administrativ rezultă că apelantul *****, cetățean al *****ului, a intrat legal pe teritoriul Republicii Moldova în scop de a se căsători cu cetățeancă a Republicii Moldova în anul 2015 și după încheierea căsătoriei s-a aflat pe teritoriul Republicii Moldova 2-3 luni.

A plecat în ***** pentru a legaliza certificatul de căsătorie și s-a aflat în țara de origine pînă în anul 2017, cînd s-a întors în Republica Moldova, a obținut permis de ședere în temeiul reîntregirii familiei, care a fost valabil pînă la 01 octombrie 2018. Ulterior, reclamantul a depus actele necesare pentru prelungirea permisului de ședere, însă cererea acestuia a fost respinsă de către autoritățile competente. Motivele refuzului nu pot fi stabilite în prezent, având în vedere că dosarele aferente procedurilor de acordare sau prelungire a permiselor de ședere se arhivează pentru o perioadă de trei ani, după care sunt distruse conform prevederilor legale.

Începând cu anul 2018 și până în anul 2025, reclamantul a rămas pe teritoriul Republicii Moldova fără un statut legal acordat de autoritățile competente pentru străini, aflându-se astfel într-o situație de ședere ilegală pe teritoriul țării, pe o perioadă îndelungată, fără a deține un act valabil care să îi permită rămânerea legală în Republica Moldova.

La 4 noiembrie 2024, *****, a solicitat azil pe teritoriul Republicii Moldova, invocînd că în prezent există tensiuni între Israel și *****, acestea sunt limitate la confruntări locale între forțele israeliene și gruparea teroristă Hezbollah, mai mult ca atît, a pretins că a fost amenințat și persecutat din cauza activității politice a tatălui său care a candidat la alegerile locale, însă nu a urmat linia grupurilor politice influiente.

Astfel, din cîte a indicat apelantul, s-a adresat către autoritățile locale cu o plîngere asupra presiunilor ce au loc, a încercat să protejeze familia sa de pericolul ce-l reprezintă partidele politice însă nu s-a putut opune atacurilor și a venit în Republica Moldova.

A comunicat că la momentul adresării este tutorele și unicul întreținător al copilului minor Naji Jessica, fiind în proces de divorț cu mama acesteia.

Prin Decizia nr. 997/25/DAA din 11 aprilie 2025, emisă de Direcția Regională Centru a Inspectoratului General pentru Migrație, autoritatea administrativă competentă a respins cererea de azil, reținând că solicitantul nu a demonstrat existența unor circumstanțe care să justifice acordarea statutului de refugiat sau a protecției umanitare. Decizia respectivă i-a fost comunicată reclamantului la 14 aprilie 2025.

Colegiul judiciar reține că obiectul principal al litigiului îl constituie verificarea legalității și temeiniciei Deciziei nr. 997/25/DAA din 11 aprilie 2025 prin prisma prevederilor Legii nr. 270/2008 și ale Codului administrativ, inclusiv sub aspectul respectării principiilor legalității, proporționalității, bunei administrări și motivării actelor administrative.

În conformitate cu art. 16 din Legea nr. 270/2008, pe teritoriul Republicii Moldova se pot acorda următoarele forme de protecție: statutul de refugiat, protecție umanitară, protecție temporară și azil politic. Totodată, potrivit art. 17 alin. (1) din aceeași lege, statutul de refugiat poate fi recunoscut străinului care, din cauza unei temeri bine întemeiate de persecuție pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și nu poate sau nu dorește să beneficieze de protecția acelui stat.

Așadar, pentru recunoașterea statutului de refugiat este necesară întrunirea cumulativă a mai multor condiții: existența unei temeri reale și actuale, caracterul bine

întemeiat al acestei temeri, existența unui risc individualizat de persecuție și legătura directă dintre persecuție și unul dintre motivele expres prevăzute de lege.

Cu referire la motivul invocat, Colegiul judiciar constată că potrivit Manualului UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților și anume pct. 38 prevede că, elementului temere - care este o situație de spirit și o condiție subiectivă - îi este adăugat calificativul ”bine întemeiat”. Rezultă că statutul de refugiat nu este determinat doar de simpla existență a unei stări de spirit a celui în cauză, ci și de situația obiectivă pe care se bazează aceasta. Termenul ”temeri bine întemeiate” conține deci atât un element subiectiv cât și unul obiectiv, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate considerație ambele elemente.

Astfel, chiar și prin raportare la datele privind conflictele armate, Convenția de la Geneva din 1951, Ghidul UNHCR și art. 17/45 din Legea nr. 270/2008 stipulează clar că simpla existență a unui conflict sau a unei stări de instabilitate generalizată într-un stat nu conferă de la sine statutul de refugiat. Instanța de fond a reținut în mod corect că apelantul nu a individualizat nicio temere personală de persecuție și nu a dovedit că ar fi fost vizat direct de acțiuni violente sau persecutorii.

Merită a fi accentuat faptul că apelantul nu a demonstrat existența unei persecuții personale, efective și individualizate pe criterii politice sau sociale, mai mult ca atît, în nota de interviu, întocmită la depunerea cererii privind acordarea azilului, *****, la întrebarea dacă face parte dintr-un partid politic – el sau membrii familiei sale, a comunicat că „nu”.

De asemenea, a indicat că nu a suferit nici o condamnare în țara de origine și nici nu a avut probleme de altă natura decît cele invocate, corespunzător, instanța de apel concluzionează că nu poate fi reținut argumentul apelantului că ar fi persecutat, or, nu a adus nicio dovadă că a fost sau ar fi împiedicat să beneficieze de protecția propriului stat.

Apelantul a invocat că instanța de fond nu a elucidat cele relatate în interviu, iar IGM nu a formulat întrebări concrete privind motivele de temere, însă Colegiul judiciar atenționează asupra faptului că Hassan Haji, a avut obligația de colaborare și probare, mai mult ca atît în notande interviu se specifică clar că solicitantului de azil i s-a oferit timp și posibilitatea de a expune detaliat motivele temerilor.

Acesta nu a relatat existența unor incidente concrete de violență, detenție arbitrară, intimidare, amenințări, agresiuni fizice sau restrângeri ale libertății religioase care să fi fost exercitate împotriva sa de către autoritățile statului indian sau de alte entități pe care statul nu ar fi fost capabil ori dispus să le controleze.

Colegiul judiciar reține că apelantul a părăsit *****ul în mod legal, deținând documente de călătorie și fără a fi în vizorul sau supus urmăririi din partea autorităților de stat, ceea ce infirmă ipoteza că acesta ar fi lipsit de protecția statului de origine sau că ar fi fost supus persecuției de către un agent de persecuție.

În acest context, Completul specializat punctează că reclamantul nu a prezentat documente, plângeri, acte emise de autorități, dovezi medicale, declarații ale martorilor sau alte mijloace de probă care să confirme că ar fi fost ținta unor acte de persecuție ori

că ar exista un risc concret și previzibil de persecutare în eventualitatea returnării sale în *****.

Relevantă pentru aprecierea credibilității afirmațiilor reclamantului este și împrejurarea că acesta a declarat în mod expres că poate reveni în statul de origine, însă nu dorește acest lucru. O asemenea poziție este incompatibilă cu existența unei temeri reale și serioase de persecuție, în sensul art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270/2008.

Referitor la pretinsele conflicte personale invocate de apelant, Colegiul judiciar constată că acestea au caracter exclusiv privat și nu intră în sfera motivelor de persecuție prevăzute de legislația privind azilul. Eventualele divergențe ale tatălui său cu careva oponenți politici nu poate constitui temei pentru acordarea protecției internaționale decât în măsura în care solicitantul demonstrează imposibilitatea efectivă de a beneficia de protecția autorităților statului de origine. Or, în prezenta cauză nu au fost prezentate elemente din care să rezulte că autoritățile indiene ar fi refuzat protecția juridică sau că reclamantul s-ar fi aflat într-o situație de vulnerabilitate extremă.

Instanța de apel, cercetând materialele dosarului, a stabilit cu certitudine că apelantul ***** a părăsit statul de origine (*****) în mod legal încă din anul 2017 și potrivit propriilor sale declarații rezultă că motivul inițial al sosirii în Republica Moldova a fost unul strict personal și familial — reîntregirea familiei și nașterea copilului său, eliberându-i-se în acest sens un permis de ședere valabil până în anul 2018.

Ulterior expirării dreptului de ședere, în perioada 2018–2024 (timp de peste 6 ani), apelantul a tolerat o situație de ședere ilegală pe teritoriul Republicii Moldova, fără a manifesta vreun interes, demers sau intenție de a solicita azil ori vreo formă de protecție internațională din partea autorităților moldovenești.

Cererea de azil a fost depusă abia la data de 04 noiembrie 2024, doar în momentul în care situația sa juridică a fost supusă verificărilor administrative de către organele de control ale statului. Această conduită pasivă și lipsa oricărei reacții timp de mai bine de 7 ani de la părăsirea *****ului demonstrează în mod vădit că ***apelantul nu a simțit nicio necesitate obiectivă sau subiectivă de a cere protecție și că nu s-a aflat sub imperiul vreunei temeri bine întemeiate de a fi persecutat în țara sa de origine***.

În concluzie, Colegiul judiciar, constată că sunt aplicabile principiile stabilite de Manualul UNHCR privind procedurile și criteriile de determinare a statutului de refugiat în special pct. 38 ce *definește conceptul de **„temere bine întemeiată”** ca o combinație obligatorie între un element subiectiv (starea de spirit a solicitantului) și un element obiectiv (situația reală din țara de origine). Evaluarea acestor două dimensiuni trebuie realizată cumulativ de către autorități, asigurându-se că frica exprimată de solicitant este susținută de date concrete din teren* și pct. 106, ce determină *situația persoanelor cu cetățenie dublă sau multiplă și stabilește un principiu fundamental în dreptul internațional al azilului: **protecția națională are prioritate față de protecția internațională***.

La caz, faptul că apelantul a locuit ani la rând în afara țării de origine fără a invoca vreun pericol la adresa vieții sau libertății sale spulberă însăși existența elementului subiectiv al temerii.

Colegiul nu poate recunoaște valabilitatea afirmațiilor apelantului cu privire la temerea de a se întoarce în țara de origine fiindcă solicitarea azilului a avut loc la o distanță de 7 ani de la părăsirea statului de origine și este evident că adresarea după o formă de protecție, reprezintă o încercare vădită de legalizare conjuncturală a șederii ilegale pe teritoriul Republicii Moldova și nicidecum o căutare de refugiu din cauza unei persecuții reale în sensul art. 17 și art. 45 din Legea nr. 270/2008.

Sub aspectul protecției umanitare, Completul specializat reține că, potrivit art. 19 alin. (1) din Legea nr. 270/2008, aceasta poate fi acordată persoanei care nu întrunește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în privința căreia există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul returnării în țara de origine, va fi expusă unui risc real de vătămări grave.

În conformitate cu art. 45 alin. (3) din lege, prin vătămări grave se înțelege:

a) existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului execuţiei;

b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine;

c) ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern.

Or, din materialele dosarului nu rezultă existența vreuneia dintre situațiile enumerate. Reclamantul/apelant nu este urmărit penal în statul de origine, nu există date privind riscul aplicării unor tratamente inumane ori degradante și nici nu s-a demonstrat existența unui conflict armat ori a unei situații de violență generalizată în regiunea sa de proveniență.

Aderent, Completul specializat constată că autoritatea administrativă a realizat o examinare individualizată a cererii de azil, conform exigențelor art. 56 din Legea nr. 270/2008, analizând:circumstanțele personale ale solicitantului; istoricul șederii acestuia; credibilitatea declarațiilor; informațiile relevante privind situația din țara de origine; existența unui eventual risc de persecuție sau vătămare gravă.

Din conținutul deciziei contestate rezultă că Inspectoratul General pentru Migrație a utilizat informații actualizate privind situația drepturilor omului în țara de origine a lui ***** și a motivat în mod explicit de ce susținerile reclamantului nu ating pragul de gravitate necesar pentru acordarea unei forme de protecție internațională.

Colegiul judiciar reține, de asemenea, incidența art. 63 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 270/2008, potrivit căruia o cerere de azil poate fi calificată drept evident nefondată atunci când solicitantul formulează declarații incoerente, insuficiente sau neplauzibile. În speță, afirmațiile apelantului au avut un caracter general și abstract, fiind lipsite de concretizare factuală și nesusținute prin elemente obiective de probă.

În ceea ce privește legalitatea actului administrativ contestat, Completul specializat relevă că, potrivit art. 21 din Codul administrativ, autoritățile publice trebuie să acționeze în conformitate cu legea și în limitele competenței legale. Totodată, art. 29 din Codul administrativ consacră principiul proporționalității, conform căruia orice măsură administrativă trebuie să fie adecvată scopului urmărit, necesară și rezonabilă.

Din analiza deciziei nr. 997/25/DAA din 11 aprilie 2025 rezultă că aceasta conține expunerea situației de fapt, indicarea normelor juridice aplicabile, aprecierea probelor administrate și argumentele care au determinat autoritatea să respingă cererea de azil, întrunind astfel cerințele de motivare prevăzute de art. 118 și art. 120 din Codul administrativ.

Completul specializat apreciază că autoritatea administrativă nu a depășit limitele competenței sale discreționare și nici nu a încălcat drepturile procedurale ale reclamantului. Acesta a beneficiat de posibilitatea de a-și expune poziția, de a prezenta explicații și de a contesta actul administrativ în fața unei instanțe independente și imparțiale.

În același timp, Colegiul reține că dreptul la azil nu are caracter absolut, iar acordarea unei forme de protecție internațională este condiționată de demonstrarea existenței unor circumstanțe obiective și individuale care justifică intervenția statului gazdă.

În lipsa unor probe pertinente și concludente care să confirme existența unei temeri bine întemeiate de persecuție sau a unui risc real de vătămare gravă, instanța de apel concluzionează că soluția adoptată de autoritatea administrativă și menținută de prima instanță este legală, proporțională și întemeiată factual și juridic.

În coraport cu constatările Inspectoratului General pentru Migrație, instanța de apel, remarcă că în ceea ce privesc confruntările armate din ***** (desfășurate între forțele israeliene și gruparea Hezbollah) sunt reprezentate de operațiuni militare și lovituri targetate care au loc preponderent în regiunea de sud a țării (zona de graniță/Linia Albastră) și în anumite suburbii specifice din sudul Beirutului (Dahieh), corespunzător, conflictul nu afectează uniform și generalizat întregul teritoriu national al *****ului.

Mai mult ca atît, Colegiul judiciar, apreciază critic argumentele apelantului în special reieșind din faptul că în intervalul de 7 ani dintre plecarea din ***** (2017) și depunerea cererii de azil (noiembrie 2024), nu a existat niciun impediment de ordin tehnic, juridic sau logistic care să-l fi împiedicat pe ***** să se întoarcă în statul de origine.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel, ține să accentueze că sub aspectul bunei-credințe, *****, ca o persoană care se pretinde victimă a unei temeri bine întemeiate de persecuție, urma să solicite azil de îndată ce a ajuns în Republic Moldova sau în momentul declanșării conflictului armat la care face referire.

Prin urmare, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ, apreciază că decizia nr. 997/25/DAA din 11 aprilie 2025 emisă de Direcția Regională Centru a Inspectoratului General pentru Migrație a fost adoptată cu respectarea prevederilor Legii nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova și ale Codului administrativ, iar motivele invocate în apel nu justifică casarea hotărârii primei instanțe.

În consecință, apelul urmează a fi respins ca nefondat, cu menținerea hotărârii primei instanțe și a actului administrativ contestat.

Argumentele apelantului nu pot fi reținute, întrucât instanța de fond a examinat cauza în mod complet și obiectiv, cu evaluarea declarațiilor solicitantului, a probelor administrate și a informațiilor relevante privind situația din *****. Simpla invocare a

unei stări generale de conflict armat nu este suficientă pentru a demonstra existența unei temeri bine întemeiate de persecuție în sensul art. 17 din Legea privind azilul.

Completul specializat remarcă că informațiile generale privind situația de conflict între forțele israeliene și gruparea Hezbollah, prin ele însele, nu demonstrează existența unui risc real, personal și previzibil pentru apelant în cazul revenirii în țara de origine. Prin urmare, concluziile instanței de fond și ale autorității administrative sunt legale și întemeiate, iar motivele invocate în apel nu justifică casarea hotărârii contestate.

Totodată, Colegiul judiciar notează că, contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) Cod administrativ, apelantul nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel, prin urmare, Completul judiciar concluzionează că instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă şi sub toate aspectele probelor, iar hotărîrea dată este legală şi întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor şi intereselor legitime ale participanţilor la proces.

În continuare, Completul judiciar învederează că, apelantul exercitându-și calea de atac, în limite legale a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care au fost admise în cadrul ședinței în apel, însă, fiind cercetate și administrate în cadrul examinării cauzei, nu sunt apreciate să răstoarne concluziile expuse în hotărîrea contestată, iar esența alegațiilor din apel sunt similare celor expuse în fața primei instanțe, care au fost dezbătute și corect respinse.

Astfel, din considerentele menționate şi având în vedere că hotărârea primei instanţe este legală şi întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate şi combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de ***** şi a menţine hotărârea primei instanţe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a), alin. (3) din Codul administrativ și art. 389-390 din Codul de procedură civilă, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E :

Se respinge apelul declarat de către avocatul Negru Cristina acționînd în interesele lui *****.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 19 februarie 2026.

Decizia este executorie de la emitere, însă cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție. Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiţie în termen de două luni.

Preşedintele completului, judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii Cașcaval Andrei

Bagrin Lucia